

■ Έτι και ἔτι τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν!...

Τὰ ἀποκριάτικα γλέντια καὶ οἱ φάλαγγες τῶν πονηρῶν πνευμάτων*

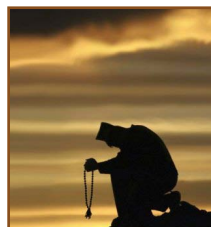
Κάτω ἀπὸ τὴν Ἀγιορειτικὴ Σκῆτη τοῦ Ἁγίου Βασίλειου, ἐκεῖ πὺ στρίβει ὁ Ζυγὸς γιὰ τὴν Ἁγία Ἄννα, παλαιότερα ἔμενε ὁ Διακονητὴς τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὁ ὁποῖος ἐπέβλεπε τοὺς τράγους πὺ εἶχαν γιὰ πάχυνσι.

Κάποτε, τὶς Ἀποκριὲς πρὸ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐνῶ ἦταν πανσέληνος, καὶ ὁ Διακονητὴς Πατὴρ Ἐφραίμ, Ἀδελφὸς τῆς Μονῆς, ἔκανε κομποσχοίνι, ἄκουσε ὀχλαγωγία μεγάλη χωρὶς φασαρίες, μόνο φωνές: «**ᾠ**χ!... ᾠχ!...».

«**Θ**ὰ εἶναι ξένοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ εὐθυμοῦν», σκέφθηκε ὁ Πατὴρ Ἐφραίμ.

Βγαίνει λοιπὸν ἔξω στὸ φεγγάρι, ἀλλὰ τί νὰ ἰδῆ!... **Π**ερίπου τριακόσιους δαίμονες νὰ ἀδημονοῦν, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοὺς νὰ λέη:

- **Γ**ιὰ δές! Ἔνας σκελετωμένος καλόγηρος νὰ μᾶς καθυστερῆ μέρες τὴν φάλαγγα, καὶ νὰ μὴ μπορούμε νὰ πᾶμε στὸν κόσμον τώρα γιὰ τὰ ἀποκριάτικα γλέντια καὶ ξεφαντώματα! □

(*) Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, Ἀγιορεῖται Πατέρες καὶ Ἀγιορείτικα, ἔκδοσις Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Εὐγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης 1998, σελ. 128. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.